

"Vriendenclub Ellen" t.b.v. stichting "De hond kan de was doen"

In mei 2005 besloten we "Vriendenclub Ellen" t.b.v. stichting "De hond kan de was doen" op te richten om de stichting te kunnen steunen voor speciale en aanvullende projecten voor mens en hulphond, waarin de zorgverzekeraar niet voorziet.

In juni van dit jaar is er een geheel nieuw bestuur gevormd binnen de stichting. Namens het bestuur vindt u een uitgebreid verslag in deze nieuwsbrief. In de nieuwe opzet zullen we nauwer kunnen samenwerken en overleggen waar we elkaar kunnen aanvullen. Het oude bestuur bedanken wij heel hartelijk voor de prettige samenwerking.

"Vriendenclub Ellen" zet zich in om jaarlijks een aantal projecten van stichting "De hond kan de was doen" te helpen realiseren.

Vanuit de vriendenclub

"Vriendenclub Ellen" heeft sinds haar oprichting in 2005 14 speciale projecten en 4 interne weken kunnen financieren voor stichting "De hond kan de was doen". Ook de komende interne week gaan we weer financieren, een meer dan belangrijk onderdeel van de opleidingen. Dit jaar hebben we een groeps-project mogen sponsoren van de opleiding van drie dames met een autistische beperking, welke een groot succes is gebleken. De dames schreven ieder een stukje voor in deze nieuwsbrief. Op dit moment zijn er drie kindermaatjes begonnen met de opleiding, welke wij naast NSGK voor het gehandicapte kind, gedeeltelijk hebben kunnen mede financieren, waarover ook enige info in deze nieuwsbrief. Wij willen u heel hartelijk danken voor al uw hulp aan ons gegeven, dus aan de stichting, maar vooral aan de deelnemers. Wij mochten naast de geweldige bijdragen van "de vrienden" extra bijdragen ontvangen van de Gemeente Haarlemmermeer en stichting Lakeland Foundation – Naarden, waardoor we de projecten konden helpen te realiseren. Alle bijdragen komen geheel ten goede aan het opleiden van de mens met een beperking en haar/zijn hulphond. We zijn erg blij, dat we door uw geweldige steun de stichting en de Click kunnen helpen hun mooie werk te kunnen blijven doen.

Met vriendelijke groeten, namens de vriendenclub,
Geerke Avis en Ellen Gehrels.

Uw hulp blijft hard nodig!

Het verzoek voor uw bijdrage voor het komende jaar is bijgesloten.

**U kunt voor informatie en foto's kijken op:
www.vriendenclubellen.nl**

Vanuit het bestuur van de stichting over Stichting “De hond kan de was doen”

Sinds juni 2011 heeft Stichting De hond kan de was doen een geheel nieuw bestuur. De stichting is, zoals waarschijnlijk bekend, een op zichzelf staande organisatie die fondsen werft voor de teamtrainingen van mens en hulphond. De stichting werkt nauw samen met Hulphondenschool De CLiCK.

Het nieuwe bestuur bestaat uit de volgende drie vrijwilligers, alle drie partner of vader van een deelnemer van De CLiCK:

- * Ruud Peters, vader van Lisette met hulphond Boomer;
- * Philip Korff de Gidts, echtgenoot van Anita met hulphond Butler;
- * Jerry van Kooten, echtgenoot van Sandra Zwagerman met hulphond Ysa.

Hoewel we nog bezig zijn met het verwerken van een enorme hoeveelheid historische informatie over de stichting en sponsors en alle andere contacten, zijn de eerste stappen naar vernieuwing toch ook al genomen. Er is een geheel nieuwe website, www.dehondkandewasdoen.nl, er is een Facebook-pagina: www.facebook.com/dehondkandewasdoen en niet zonder trots kunnen we melden dat in oktober de nieuwe folder is afgeleverd!

Hoewel fondsenwerving natuurlijk het belangrijkste doel is, hebben we met de promotie van de stichting ons ten eerste gericht op het vergroten van de naamsbekendheid. De website en folder zijn daar duidelijke voorbeelden van.

We willen de vrijwilligers die voor De CLiCK en de stichting demonstraties verzorgen meer materialen meegeven, we denken aan posters voor winkeliers die een collectebus voor de stichting hebben staan, we gaan ons als goed doel aan evenementen proberen te binden en mogelijk komt ons logo zelfs op de shirts van een voetbal-elftal!

Diverse deelnemers geven al vrijwillig demonstraties en presentaties. Dit zijn belangrijke activiteiten om sponsor-acties te ondersteunen. We gaan dit vanuit de stichting wat meer coördineren en de vrijwilligers meer ondersteuning geven.

Voor al deze taken (en meer) zijn we altijd op zoek naar extra vrijwilligers die af en toe een handje helpen. Hoe meer vrijwilligers, des te makkelijker het wordt om een sponsor-actie te ondersteunen. Als u denkt dat u ons kunt helpen of als u een mogelijkheid voor een sponsor-actie ziet, dan horen we graag van u!

Meer weten over de Stichting?
Kijk op: www.dehondkandewasdoen.nl

We zijn pas een paar maanden bezig, we hebben veel ideeën en natuurlijk veel te weinig tijd. Maar we hopen dat het hernieuwde enthousiasme mensen weer wakker schudt en de noodzaak van ons doel duidelijk maakt. U hoort nog van ons!

U kunt ons bereiken door een email te sturen naar:
info@dehondkandewasdoen.nl

Doe ik straks de was?
Voor mijn opleiding tot hulphond is uw steun hard nodig!

Stichting De hond kan de was doen
teamtraining voor mens en hulphond

Stichting De hond kan de was doen is een non-profit-organisatie met ideale doelstelling en maakt teamtraining voor mensen (volwassenen én kinderen) met een functiebeperking en hulphond (in deel) mogelijk.

“Interne week” eind 2010 “De Vrije Vogel” Elsloo

EEN BIJZONDERE ERVARING (verslag Mette van Dongen)

Voor het vertrek naar de interne week volgen zorgvuldige voorbereidingen. Namelijk wat neem ik mee? Gelukkig hadden we een lijstje toegestuurd gekregen waar we om moesten denken. Gewapend met veel beloningsbrokjes op weg. - Het is toch spannend. Vragen spoken door mijn hoofd: wie zouden er zijn, 5 dagen met al die mensen, hoe houden mijn hond en ik ons daar staande? Zal ik het wel goed doen? - Aankomst op de plek van bestemming is allerhartelijkst. En wat blijkt iedereen is in zekere mate gespannen en afwachting. Wat gaat er gebeuren? Dat wordt al snel duidelijk nadat iedereen zich geïnstalleerd heeft en we bij elkaar in de huiskamer zitten. Er wordt uitleg gegeven over de komende dagen. Heel duidelijk is dat alles om de honden draait, er is geen goed of fout er zijn alleen leermomenten. En de instructrices zijn er om jullie te ondersteunen. Het schema voor de rest van de week wordt gegeven. Jeeh, dat is vol! En dan moeten we ook nog eten. 's- Avonds volgt de eerste les waarna de manier van de rest van de week duidelijker wordt. Nog wat onwennig gaan mijn hond en ik daarna buiten even alle indrukken verwerken, nog wat drinken met de rest en naar bed. - De volgende dag begint de verzameling van de dagelijkse ochtend wandeling. Op tijd met z'n allen weg blijkt ook in de loop van de week niet mee te vallen. Een gezellige chaos van elektrische stoelen, boosters en honden vind dan plaats. Helaas hebben op dat moment ook veel honden hun oren in hun broekzak en zijn enkel opgewonden: we gaan wandelen. Het is elke dag een feest voor iedereen. Maar het is niet zomaar wandelen: aandacht van je hond vasthouden, netjes naast je aan de lijn, ze lopen los en wat zie je aan de lichaamstaal, observeer en leer. Er worden vragen gesteld en opdrachten gegeven. Gewoon flierefluiten onderling hoort thuis in de vrije tijd. Eenmaal terug in de Vrije Vogel: honden afdrogen, indien nodig en naar de les.

Beelden en voorbeelden van honden passeren ons blikveld. Wat zie je, waarom doet een hond dat? Observeer en leer is echt het motto. De honden liggen tijdens de les bij ons en vragen in meer of mindere manier aandacht. Je moet het dus verdelen, maar we krijgen constant ondersteuning. - Ieders handicap is anders, waardoor ieder met zijn of haar hond een andere interactie heeft. Ook elke hond is anders en zo leren we ook van elkaar. Door te kijken en te vragen. De dynamiek in de groep neemt in de dagen die volgen alleen maar toe. We worden geactiveerd om tijdens de lessen te participeren en aangezien we elkaar steeds beter leren kennen gebeurd dat steeds meer. Een hulpstuk daarbij is natuurlijk ook de vrije avonden. Die worden goed benut om elkaar beter te leren kennen. Ontspannen met elkaar praten en dan niet alleen over de honden. Met een drankje, een open haard, die warm brandt wordt er gezongen, gelachen en gehuild. De sfeer is uitzonderlijk. Begrip voor elkaar en niet oordelen staan hoog in het vaandel. Dit geldt voor elkaar

maar uiteraard ook voor de omgang met de honden. Je kunt met je hond niet zozeer iets fout doen. Goed en fout is relatief, het zijn eerder leermomenten. Zowel bij jezelf als bij het kijken naar anderen. De benadering geldt ook in de les thuis en op de interne lesdag maar om een week dusdanig met elkaar omgaan blijft beter hangen en maakt veel indruk. - De dagen volgen elkaar zo op. De uitlaat momenten worden gefilmd en geanalyseerd. Je leert jezelf vragen te stellen: waarom doe je dit met je hond zoals je dat doet. En dit ook gerelateerd naar hoe jij bent. Leren dat je stemming / gedrag gereflecteerd wordt door je hond. Dit kon soms nogal confronterend zijn, maar aangezien de omgeving veilig was, kon je dit toelaten. Tussen de bedrijven door had ik me ernstig voor genomen om te gaan rusten maar dit voornemen vloog op de eerste dag al de deur uit. **HIER WIL IK GEEN MOMENT VAN MISSEN!!!!** Dus tussendoor de hond uitlaten. Dit was ook een uitpuf- en verwerkingsmoment, zo konden we ook samen de les nog even door spreken. Het belang van een interne week is bijna niet in woorden te vatten, wat mij betreft is het één van de meest geweldige ervaringen. Niet alleen voor mij in relatie tot mijn hond, het was meer dan dat. Het voelde vreemd om afscheid te nemen en terug te keren naar ons dagelijks bestaan. Waar waren ineens allen maatjes (hond en mens) ? Hoe moet ik verder zonder deze veiligheid? Het antwoord lag in de afgelopen week besloten. We hebben geleerd om te geloven in onszelf, te kijken naar onze hond en vragen te blijven stellen en zo te vertrouwen, dat het goed komt. Het was duidelijk.

WE ZIJN EEN TEAM!!!!!!!!!!!!!!!

Groet, Mette van Dongen

Speciaal groepsproject:

Drie dames met een autistische beperking hebben gezamenlijk een opleiding gevolgd samen met hun hond. Dit is erg succesvol verlopen, lees de ervaringen van de deelnemers hier onder.

Op verzoek van de dames is deze foto gemaakt, als symbool voor hun autisme, waarbij zij met de rug naar de camera staan, met de hond naast zich en de instructeurs naar de camera kijkend.

VOOR "VRIENDENCLUB ELLEN", VERSLAG VAN MARTINE

- Mijn hele leven al heb ik iets met honden, zo sterk dat ik zelfs als 12 jarige al een eigen pup kreeg en die met goed gevolg groot heb gebracht. Het was een Yorkie die nooit van mijn zijde week, overal waar ik ging was de hond. Als ik op visite ging ergens of met de trein weg, altijd was Tessa daar. Tessa is 14,5 geworden en is nu 4 jaar overleden, ze word nog steeds gemist.

- Toen afgelopen jaar na een leven lang anders te zijn de diagnose autisme viel had ik een pupje in huis. Na een aantal jaar zonder hond merkte ik dat de hond me over veel drempels tilde. Ik had een straatvrees ontwikkeld en kon voor ik een hond had niet meer dan 50 meter van huis, maar ja met een hond moet je wel, omdat hij klein was hebben we dat samen opgebouwd en toen kwam ik er achter dat Tom belangrijker was dan ik dacht, na de diagnose kwam ik al snel op het idee dat ik hem eigenlijk als hulphond in wilde zetten...maar hoe? In oktober ben ik begonnen met mailen en bellen naar alle stichtingen die ik kon vinden maar niemand wilde zijn vingers eraan branden. Tot ik de Click mailde, Sanne gaf gelijk aan het wel te willen maar dat het wel gefinancierd moest worden. Dankzij de vriendenclub is het gelukt!!

Ik en met mij 2 mede ASS-ers gingen op les, het was en is nog steeds intensief maar ben heel dankbaar dat de mogelijkheid er was.

- De 1^e keer was ontzettend spannend, Tom is een klein hondje met een groot karakter en ik was als de dood, dat hij niet goed genoeg zou zijn...gelukkig mochten we starten. Buiten deze stress om moesten we ook nog eens met de trein, dat heb ik zeker 5 jaar niet gedaan. Maar goed, Tom was geweldig, lag heerlijk ontspannen op schoot en leek alle stress af te nemen, ook geen rare dingen onderweg dus dat scheelde. Het was een reis van ruim 2 uur heen en dan ook weer 2 uur terug maar alle moeite waard!! De les zelf was leuk maar inspannend, Sanne en Frauke zijn wel geweldig in het omgaan met mens en dier wat voor mensen met ASS niet zo vanzelfsprekend is om mee te maken.

-De keren hierna gingen alleen maar beter, we wisten allemaal wat beter hoe het ging en wat mensen aankonden qua informatie.

Per week zagen we de honden vooruit gaan, als ik naar de mijne kijk, Tom is hij van een spring in het veld met een te grote mond gekomen tot een hondje die weliswaar vol energie zit maar wat hij nu ook gericht in kan zetten, hij kan zich focussen en hij weet hoe hij zelf na moet denken.

- In de 2^e week kregen we ons lesdekje en de wereld werd groter. Tom mocht ineens overal mee naar binnen, en dat doet hij vanaf het begin echt geweldig, hij lijkt een verschil te voelen tussen wel en geen dekje, als hij moet werken is hij gefocust en alert. Hij vindt het leuk om overal mee naartoe te gaan. Doordat hij geen standaard hulphonden uiterlijk heeft trekken we regelmatig aandacht, soms vervelend maar het begint te wennen. En het levert leuke gesprekken op soms.

- Nadat de 3^e keer trainen op een ramp uitliep, de terugreis duurde bijna 4 uur... besloot ik het met de auto te proberen, nou heb ik al jaren mijn rijbewijs en ik kan goed rijden maar ik heb enorme rijangst, maar goed, we moesten hoe dan ook naar cursus en daarvoor wilde ik het wel proberen opzij te schijven. Op de bewuste donderdag stapte ik in de auto en het ging goed, gewoon zomaar ineens goed. Alleen maar omdat Tom er was, omdat hij rust uitstraalde, afleiding bood en een reden gaf om te rijden. Ongelofelijk, echt als iemand me dit een jaar geleden had verteld had ik het nooit geloofd!

- En toen ik terug kwam van de 4^e keer werd mijn kat ineens ernstig ziek, daar was Tom weer, hij was geweldig, leek aan te voelen hoe het zat en was zo enorm braaf, het was gewoon genieten als we even gingen lopen buiten. In die week is hij erg vooruit gegaan.

- De week erop zag het er weer wat zonniger uit, het was eng om weg te gaan, ik verwachtte dat rijden weer een drama zou zijn maar niks van dat al, want daar was Tom weer, geweldig als altijd!

- Tijdens de les kon ik zelfs mijn hoofd erbij houden wat een wonder mag heten op een gewone dag, laat staan op een dag waarop ik ook nog een zieke kat heb... Deze les had een klein zwart randje want het zou voorlopig de laatste zijn, en ik moet erkennen dat hoewel het zwaar en intensief was ik het eigenlijk niet wil missen... Maar goed we kregen weer goede tips mee om verder te gaan en in juli hebben we de afsluiter, ik ben benieuwd hoever we dan allemaal zijn gekomen.

- Vanmorgen ben ik samen met Tom zomaar even de stad in geweest, over de markt even wat winkelen, beetje rondlopen, mensen kijken.

Voor veel mensen volkomen normaal, enig idee hoe lang ik dat al niet gedaan heb? Ik gok zeker een jaar of 5, zodra het me teveel word voelt Tom dat aan, hij maakt me erop attent en samen vertrekken we dan gewoon en het leuke is, omdat ik weet dat ik het niet meer alleen hoef te doen, er is een klein hondje wat naast me staat en me niet alleen laat...gaat het steeds beter, gewoon zomaar even winkelen is weer een mogelijkheid en nee, geloven doe ik dat nog steeds niet.

- Wie weet hoever Tom en ik nog komen in de komende jaren, 1 ding weet ik wel, zonder hond was het me never nooit niet gelukt!

Heel erg bedankt voor het sponsoren van onze lessen.

Jullie hebben in elk geval dit koppel erg gelukkig gemaakt!

Tommie van Martine

Ps: De foto is genomen op de dag dat Tom zijn dekje kreeg, hij moest er nog erg aan wennen haha.

VERSLAG VAN ÉÉN VAN DE DEELNEEMSTERS

Dag "Vriendenclub Ellen" en alle andere sponsors,

Allereerst heel veel dank voor deze unieke kans om deel te nemen in groepsverband voor autismehond training. Hier heb ik ontzettend veel geleerd; zowel in de groep als hond/baas koppel en ook over mijzelf.

Ongelooflijk hoe door training veranderingen doorgevoerd kunnen worden en het steeds makkelijker wordt voor succes.

Wel voelt het soms nog onwennig maar dat zal ongetwijfeld ook met de recente diagnose te maken hebben van begin dit jaar. De ene dag kan ik ook makkelijker met vragende mensen op straat omgaan als de andere dag en dat maakt het dubbel. Men meent soms het naadje van de kous te moeten weten en natuurlijk ben ik hier zo open mogelijk in maar al die aandacht is soms heftig.

Al met al heel bijzonder om dit proces mee te maken en mijn wereld is er zeker rijker door geworden. Verwacht dat het ook een mega steun zal zijn op het moment dat ik dit najaar weer m'n 1e stappen op de arbeidsmarkt zal zetten.

Dank!

NOG EEN INDRUKWEKKEND VERSLAG VAN EEN VROUW, DIE SAMEN MET HAAR HOND OOK MEEDEED AAN DE GROEPSTRAINING

(Haar naam en de naam van haar hond houdt ze graag voor zichzelf)

Sommige dingen in het leven zijn onbetaalbaar. En het hebben van een hulphond is er voor mij daar eentje van. In december 2008 werd onze tweede hond geboren. Ik wilde per se een reu. Hij was 15 minuten oud toen ik hem voor het eerst zag en hij mij, als tweede persoon in zijn korte leventje, voor het eerst rook. Als enig reutje tussen 4 teefjes. Nu zijn alle pups lief en schattig maar 1 ding wist ik zeker. Dit manneke hoorde bij mij. 7,5 Week later ging hij met ons mee. Niet wetende dat hij een belangrijke functie in mijn leven zou gaan vervullen. Hij maakte mijn wensen waar. Een vriendje voor mijn andere hond, een maatje voor mij. Een hond met een liefde voor het leven die je met zijn bruine ondeugende ogen zo om je vinger windt. Gelukkig bleek hij ook graag te willen werken. Iets wat ik graag wilde. Zowel met hem als met mijn andere hond deed ik aan hondensport. Tot het door omstandigheden niet meer ging. Wel bleven we thuis lekker bezig met een dummy en frisbees. - Jaren terug las ik over een project voor autismegeleidehonden. Een mooi project alleen was dit gericht op kinderen. Helaas is dit iets wat je vaak treft als volwassen autist terwijl zulke voor ons minstens net zo veel waarde kan hebben. Het verdween naar de achtergrond maar de wens bleef. Tot ik, dankzij de inspanningen van Martine, ineens een geweldige kans in de schoot geworpen kreeg. Een kans die ik met beide handen aangreep. En zo kwam ik bij "De Click" terecht. De keus voor mijn jongste hond was snel gemaakt. Hij paste het beste in het profiel. Met veel plezier heb ik de lessen gevolgd. Het was echt iets waar ik naar uitkeek. Sanne en Frauke hebben ontzettend hun best gedaan ons zo goed mogelijk te helpen en te begrijpen. En daar zijn ze zeker in geslaagd! Het fijne was dat wij gewoon wij mochten zijn. - Mijn hond geniet van zijn nieuwe werk. En als hij geniet dan geniet ik ook! Twee glunderende oogjes kijken me dan regelmatig aan. Ik kan weer dingen die voor veel mensen zo gewoon zijn. Even boodschappen doen, een dagje weg, een terrasje pakken, even naar de bieb, etc. Ik kan alleen naar de tandarts in het ziekenhuis omdat hij met me mee kan. Mijn wereld is veiliger geworden en ik ben met hem zelfverzekerder en durf meer. Daardoor ben ik minder afhankelijk van de mensen om me heen. Ik kan me nu al geen leven meer voorstellen zonder mijn hulphond en ben dan ook ontzettend dankbaar dat jullie dit project hebben willen sponsoren!

“Interne week” Schoorl 23-27 mei 2011

De interne week is deze keer in Schoorl. We spreken af op het veld bij de groepsaccommodatie Rebosch. Op de parkeerplaats worden bussen en auto's leeggehaald en langzamerhand komt iedereen het veldje op. Het kennismaken kan beginnen.

Daar staan we dan, 15 mensen uit alle windstreken bij elkaar. Wat gaat dat worden? Vijf honden hollen om elkaar heen; Savio, Beer, Storm, Ysa en Guus. Wij bazen en bazinnen rijden ook wat heen en weer over dit veld, zodat de honden gelijk leren om ons in de gaten te houden.

Deze week zullen de honden ook gefotografeerd en gefilmd worden, zodat wij iets kunnen leren over hen. Want wat zeggen onze honden eigenlijk tegen elkaar?

Binnen is er koffie, Zeeuwse bolussen en gezellige chaos. We schuiven wat tafels en stoelen heen en weer en uiteindelijk heeft iedereen een plek. De tijd tikt door, dus we zijn gelijk al van schema. Maar dat halen we wel weer in.

Ysa luidt gelijk de eerste les in door eens lekker naar Beer, die al te dichtbij komt, te grommen. Persoonlijke Zone en Territorium. Ook honden hebben een eigen ruimte nodig. Net als mensen willen ze ook niet dat elke hond maar meteen komt snuffelen. Zeker nu ze allemaal binnen aan de lijn moeten. We zijn dus echt ook letterlijk deze week aan elkaar verbonden.

Het kennismakingsspel bewaren we voor na het eten. Informeel weten we al het één en ander, maar nu vragen we door.

We gaan met een persoon die je niet kent een gesprek aan door middel van vragen stellen en vertellen de uitkomst in de groep. Er komen wat verrassende verhalen boven tafel en het ijs is snel gebroken.

De ochtenden beginnen stevast met een wandeling door Schoorl, naar de uitlaatplaats. Dat is nog een flink eind lopen. Achter elkaar langs een drukke weg gaan we. Sanne, Frauke en Petra hollen tussen de honden door om her en der tips te geven en hulp te bieden. De honden moeten natuurlijk keurig volgen, maar dat is nog niet makkelijk met z'n allen. Er wordt getrokken, want ze willen spelen. Er wordt gearzeld, want één loopt achter, maar er wordt ook flink beloond, want ze doen het zo goed.

Op het veldje aangekomen gaan de labradors natuurlijk meteen het water in en staan de Herder, Spinone en Poedel nog wat te aarzelen. Ze zijn druk bezig, onze honden en wij ook. Weer rijden we heen en weer om de vijver. Om die honden maar vooral een beetje alert te houden. En ze vinden ons uiteindelijk altijd weer terug, maar soms is het wel spannend.

Teruggekomen in Rebosch, gaan we aan de hand van foto's en films proberen te begrijpen wat er nu eigenlijk gebeurt tussen die honden. Wat zegt dat oor en die staart? Waarom staat die zo omhoog. We gaan steeds meer begrijpen en zien door de films en de foto's hoe een hond communiceert. Ze zijn dus niet zomaar aan het spelen.

Ook als groep raken we snel met elkaar vertrouwd en dat maakt alles extra bijzonder. Iedereen staat aan het begin van de opleiding en we wisselen ervaringen uit, hoop, onzekerheden en bijzonderheden.

Heeft jouw Guus ook iets geapporteerd? En zijn dan blij voor elkaar.

En zo gaat de week verder met wandelen en leren en begrijpen. Het is intens.

Op een stormachtige donderdagochtend proppen we onszelf in alle beschikbare auto's en gaan naar het strand. We waaien de dijk over. De honden zijn helemaal door het dulle heen.

Wij ook. We racen de dijk bij Petten af met de wind in de rug.

Teruggelaten moet er natuurlijk weer gewerkt worden. Die dag gaan we een mens clickeren. Want ons doel is uiteindelijk, dat onze honden natuurlijk die vaardigheden leren, die wij zo nodig hebben. Woordelijk uitleggen is er niet bij. Wat is "zit", hoe moet "af" en "breng". Hoe begrijpt de hond dat?

We zien allemaal in dat we geduld en begrip voor ze moeten hebben. Maar, ook hoe bijzonder het is dat het lukt. Onze "mensenhond" maakte het ons trouwens wel flink moeilijk... Gelukkig hebben we onze eigen echte honden.

En dan breekt de laatste avond alweer aan. We maken de tafel gezellig, eten gezamenlijk en vertellen elkaar wat we vonden van de afgelopen week. Iedereen was het met elkaar eens, dat dit een bijzondere week was. Dat er in zo' n korte tijd toch een hechte groep, bij zowel de honden als de mensen, is ontstaan, zegt genoeg.

Dan gaan we weer naar huis. Onze rugzak vol kennis en informatie. De band met onze honden nog sterker geworden.

Sandra Zwagerman

Opleiding van 3 kindermaatjes begonnen.

Onlangs zijn we mede dankzij de bijdrage van Vriendenclub Ellen de opleidingen van de 3 kindermaatjes gestart. Onderstaand een kort bericht over deze maatjes.

Hessel heeft een zeldzame stofwisselingsziekte en als gevolg van een ongeluk, verkeerd optillen na een val heeft hij een hoge dwarslaesie. Dat Hessel er slecht aan toe was bleek wel uit het feit dat men op de intensive care niet verwacht had dat hij weer zelfstandig ging ademen. Hessel is altijd al gek op dieren geweest en teckel Guus, die af en toe bij hun kwam logeren, vond hij geweldig. Het uitlaten van Guus zorgde ervoor dat Hessel gemotiveerd was om in zijn stoel te zitten en hij maakte daarnaast makkelijker contact met anderen. De ontmoeting met een meisje die een hulphond had gaf de doorslag om een hulphond aan te vragen. Hessel is nu de opleiding gestart met een bruine labrador SHELTY. Het was voor Hessel liefde op het eerste gezicht en Shelty is nu al een belangrijk maatje dat Hessel steunt bij dokters bezoeken, als hij een infuus krijgt of als hij een vervelend onderzoek moet ondergaan. Om met de woorden van Hessels moeder te spreken: "Shelty is een godsgeschenk, en meer dan welkom!". Hessel kan Shelty niet zonder hulp belonen. Voor Hessel wordt er daarom extra een "koekjes-machine" geregeld waardoor hij toch zelfstandig Shelty kan belonen als deze goed gewerkt heeft. Dit is essentieel voor de band tussen Hessel en Shelty en de opleiding tot kindermaatje.

Luna is een meisje met het Shwachman diamond syndroom. Dit syndroom is progressief en kent helaas slechte prognoses. Luna leeft nu al thuis in isolatie en dus geen school en speeltuinen etc. Ze zal altijd heel klein blijven en haar botjes gaan steeds verder achteruit. Daarom heeft Luna nu een hulphond gekregen. Een grote zwarte poedelpup SWEETY. Luna is helemaal gek op haar Sweety en mega trots op haar lieve kameraad! Als Sweety met haar naast de rolstoel loopt vindt ze het heel speciaal en gezellig dat ze een speciale hulphond heeft. Ook toen ze zelf nog redelijk mobiel was, liep ze zelf heel erg trots met haar rond om te oefenen en je zag haar echt glunderen als mensen vroegen "is dat jouw hulphond?" Volgens Luna's moeder doet het mentaal dus al wonderen.

Stichting **De hond kan de was doen**
teamtraining voor mens en hulphond

Luna met Sweety, de liefde is wederzijds ...

Helaas heeft Luna pas een les gehad en werd ze daarna erg ziek. Luna is nu herstellende van een operatie maar weet dat er thuis een maatje op haar wacht.

Jordan is geboren met het hypermobiliteit syndroom. Hij heeft problemen met lopen, het gebruik van zijn handen en bukken. Jordan hangt erg aan zijn zelfstandigheid en ging daarbij over zijn grenzen. Een hulphond kan Jordan goed helpen om zelfstandiger te leven zonder dat het hem alle energie kost en er energie over blijft voor leuke dingen.

Jordan is de opleiding begonnen met zijn kindermaatje SENNA. Hij en Senna hebben hard gewerkt en training al succesvol afgerond. Jordan, Senna en zijn ouders hebben een hoop geleerd en kunnen nu zelfstandig verder. Jordan en zijn ouders hebben zelf een stukje geschreven dat u verderop in de nieuwsbrief kunt lezen.

Als nieuw bestuurslid van de Stichting De hond kan de was doen maak ik nu van wat dichterbij mee dat het opleiden van een kindermaatje nog niet zo eenvoudig is als dat het soms lijkt. Petje af voor de CLiCK als organisatie en de trainsters die de opleidingen begeleiden. Daarnaast dank aan vriendenclub Ellen die ons helpen kinderen zoals Hessel, Luna en Jordan te helpen.

*Namens De hond kan de was doen,
Ruud Peters*

Stukje van Jordan

Ik ben Jordan en ik ben 12 jaar. Ik heb met mijn hond Senna de opleiding kindermaatje gedaan. Kindermaatjes zijn heel belangrijk voor kinderen. Ze kunnen heel veel voor je doen. Ze kunnen je helpen net als gewone hulphonden bij volwassenen. Dus deuren openen en sluiten en dingen voor je oppakken. Maar ze zijn ook je beste vriendje.

Als ik moe ben komt Senna lekker bij mij liggen. Hij helpt mij dan als er iets valt of als ik graag een deur wil open maken. Of als ik gewoon iets wil pakken. Senna helpt mij zodat ik niet altijd iemand anders hoeft te vragen om iets voor mij te doen. Ik kan het nu zelf. Maar dat kan ik alleen als Senna mij helpt. Senna is altijd mijn vriend of het goed of minder goed gaat maakt niet uit.

Stukje van de ouders van Jordan

Een kindermaat je is heel belangrijk voor Jordan. Ten eerste de hulp die hem grotere zelfstandigheid geeft. Senna helpt met dingen oppakken en aangeven, deuren openen en sluiten en bijvoorbeeld met zijn jas uittrekken. Allemaal dingen waar normaal om hulp moet worden gevraagd. Hij neemt Jordan zo dingen uit handen die veel energie kosten. Maar boven al geeft het een kind vertrouwen in de toekomst. Dingen met hulp van je maatje zelf kunnen. Ook in de toekomst niet altijd iemand te hoeven vragen maar je maatje vragen en die vind het geweldig iets voor je te doen.

Het hebben van een kindermaatje geeft enorm veel zelfvertrouwen. De manier waarop de trainster helpt om dingen aan te leren is geweldig. Ze laat zien hoe het moet en begeleid dan kind en ouder om het zelf uit te trainen. Het geeft een enorme boost als iets lukt. Dit kan een kind met een beperking goed gebruiken. Het geeft zelfvertrouwen dat ook andere dingen lukken kortom dit werkt door in het verdere leven van het kind. De trainingen waren echt elke keer een feestje. Dat werkte een week door en dan zaten Jordan en Senna weer met smart op de trainster te wachten. Heel blij was Jordan dan ook met zijn certificaat. Maar net zo verdrietig dat de wekelijkse lessen niet meer nodig waren. Ze kunnen nu zelf verder en dat gaat heel goed.

We hebben met z'n allen heel veel geleerd en kunnen nu ook dingen met vertrouwen uit handen geven aan Senna.

Ook buiten het huis geeft het hebben van een maatje meer zelfvertrouwen. Mensen kijken nu naar "de hond" en vergeten de rolstoel en de beperking. Mensen vragen naar de hond en wat een kindermaatje inhoud. Dit leidt tot gesprekken dit terwijl normaal mensen met een boog om je heen lopen alleen al om de rolstoel. Het enge lijkt minder te zijn en zo integreren kinderen gemakkelijker in de samenleving. Kortom een fantastisch initiatief dat hopelijk kan blijven bestaan en nog enorm veel kinderen dit zelfde kan laten meemaken als bij onze zoon het geval is.

Medewerkers van hulphondenschool de CLiCK en alle sponsoren BEDANKT!

Jordan en Senna

COMITÉ VAN AANBEVELING

Stichting "De hond kan de was doen"

Roelf H. de Boer

Oud-minister en oud-vice minister president

Cees Broekhoven

Lid Provinciale Staten van de Provincie Noord-Holland

Mr. Arthur Th.H. van Dijk

Wethouder van economische zaken, grondzaken en toerisme Gemeente Haarlemmermeer

Dr. Rogier Hintzen, neuroloog

MS Centrum ErasMS Rotterdam

J. van Houwelingen

Oud-burgemeester Gemeente Haarlemmermeer, oud-staatssecretaris en -lid Tweede Kamer der Staten-Generaal

Mr. A. Stemerding

Oud-minister en -staatssecretaris, oud-lid Tweede Kamer der Staten-Generaal

Berdien Stenberg

Musicus

"Vriendenclub Ellen"

t.b.v. stichting "De hond kan de was doen"

Ook belangstelling voor deze vriendenclub? Dan vragen wij u zich bij de club aan te sluiten. Deze club van vrienden is een groep mensen en bedrijven, die het van groot belang vindt dat de teamtrainingen van de stichting nog meer bekendheid krijgen en dat zij financiële middelen tot haar beschikking blijft krijgen om speciale projecten voor mens en hulphond te kunnen uitvoeren, die de subsidie niet dekt, zoals "kindermaatje". Hulp-Hondenschool De Click verzorgt hiervoor de praktische werkzaamheden.

Nieuwe vrienden kunnen zich bij ons aansluiten vanaf € 25,-- per jaar, bedrijven vanaf € 100,-- per jaar. Wilt u "De hond kan de was doen" adequaat steunen, maak dan uw bijdrage over op de hierna vermelde rekening.

U kunt uw bijdrage bevestigen door een brief of e-mail te sturen naar onderstaande post- of mailadressen.

Het bedrag kunt u over maken op rekeningnummer 345832302

t.n.v.: G.Avis-Blom inz.St.Hond kan was doen

Hoofddorp.

Graag met vermelding van uw naam, adres en woonplaats.

U kunt uw gift aftrekken bij de belasting.

Opmaak en printen van de nieuwsbrief is in eigen beheer,

m.m.v.: **B. & B. Print En Office Heemstede**

Alle giften komen geheel ten goede aan de projecten.

Redactie, correspondentie- en e-mailadres

Ellen Gehrels-Niemans

e.gehrels-niemans@planet.nl

Geerke Avis-Blom

fam.avis@hetnet.nl

Meer weten over de Stichting?

Kijk op: www.dehondkandewasdoen.nl